

Ograniczone działanie zasady zachowania energii (List otwarty do fizyków)

Szanowne Panie, Szanowni Panowie - Szanowni Fizycy,

uprzejmie informuję, że powstała możliwość interpretacji i wyjaśniania zjawisk, które przebiegają niezgodnie z zasadą zachowania energii. Wyjaśnianie takich zjawisk stało się możliwe po odkryciu fundamentalnej zasady materii. Bo wraz z odkryciem FZM pojawiło się zrozumienie, że fizyczne prawa i zasady, które przebiegają zgodnie z zasadą zachowania energii, opisują jedynie część przyrodniczych zjawisk. Druga część przyrodniczych zjawisk, które przebiegają niezgodnie z zasadą zachowania energii, istnieje przede wszystkim w najprostszych układach strukturalnych materii, czyli na fundamentalnym poziomie budowy materialnych struktur.

Od ponad dwóch stuleci, z powodu pewnego rodzaju umysłowej blokady, dostrzeganie zjawisk niezgodnych z zasadą zachowania energii jest niemal niemożliwe. Podczas pobierania nauk uczniowie i studenci dowiadują się, że zasada zachowania energii jest wszechstronnie sprawdzona i jest niepodważalna. Odkrywcy nowych zjawisk, gdy przydarzyło się im natrafić na zjawisko, które przebiegało niezgodnie z zasadą zachowania energii, dokładali wszelkich starań, aby znaleźć takie wyjaśnienie, żeby opis przebiegu zjawiska był zgodny z zasadą zachowania energii. Między innymi, dzięki takim staraniom powstała interpretacyjna formuła $E=mc^2$ i zasada równoważności energii i materii. Zasada zachowania została więc rozszerzona i zaczęła obejmować także materię - powstała zasada zachowania energii i materii.

Szanowni Państwo, nie będę dalej rozwijał tego tematu, bo jest on przedstawiony w artykule "Fundamentalna zasada materii", który znajduje się poniżej tego listu. Uprzejmie proszę o zapoznanie się z treścią artykułu i poparcie przedstawionych tam idei. Wasze poparcie będzie pomocne w rozpowszechnianiu najnowszych odkryć w dziedzinie fizyki i w promowaniu polskiej nauki na świecie. Dzięki Waszemu poparciu powiększy się ilość naukowych kanonów i obszar ich działania. Znajdą się tam nowe fizyczne prawa i zasady, które pozwolą zrozumieć działanie między innymi takich urządzeń jak:

- magnetyczny generator energii - prezentowany w niektórych uniwersytetach - przykład na stronie http://poselenie.ucoz.ru/publ/dejstvujushhij_magnitnyj_dvigatel/6-1-0-343,
<https://www.youtube.com/watch?v=CDpKqdcDDrQ>,
- kawitacyjny generator ciepła - omawiany w filmie na stronie https://www.youtube.com/watch?feature=player_embedded&v=t93Zswol8NA,
- mikrofalowy silnik eM-Drive - testowany na stacji kosmicznej przez NASA (<https://pl.wikipedia.org/wiki/EmDrive>).

Swoje poparcie możecie wyrazić w różny sposób. Na przykład, możecie wydać decyzję, aby studenci fizyki obok powszechnie uznanych teorii (obu teorii względności i mechaniki kwantowej) poznawali podstawy konstruktywnej teorii pola (zbiór artykułów na <http://pinopa.narod.ru/Polska.html>), która opiera się na fundamentalnej zasadzie materii albo możecie umieścić niniejszy list na internetowej stronie Waszej naukowej instytucji, albo możecie pomóc w inny sposób, który przyczyni się do rozpowszechniania przedstawionych tutaj odkryć.

Nie ma sposobu, aby zapobiec naukowej rewolucji, jaka musi nastąpić w teoretycznej fizyce. Do chwili obecnej wprowadza się do fizyki nedorzeczne interpretacje zjawisk. Ale to musi się skończyć - na dłuższą metę nauka nie może opierać na niewyobrażalnych ideach.

Zapraszam do udziału w naprawie nauki.

Dziękuję.

Z poważaniem

Bogdan Szenkaryk "Pinopa"

Legnica, 23.08.2016 r.

* * *

Fundamentalna zasada materii

Odkryta została fundamentalna zasada wzajemnych oddziaływań składników i budowy materii. Dotyczy ona oddziaływań między składnikami w tym sensie, że określa charakter wzajemnych przyspieszeń, a wzajemne nadawanie przyspieszeń jest równoważne ze wzajemnym oddziaływaniem. Dotyczy ona budowy materii w tym sensie, że określa warunki, które są związane z przyspieszeniami i decydują o tym, że ze składników mogą powstawać stabilne materialne struktury. Dalej fundamentalna zasada wzajemnych oddziaływań składników i budowy materii będzie nazywana w skrócie fundamentalną zasadą materii.

W fundamentalnej zasadzie materii mieszczą się prawa dynamiki Newtona, prawa mechaniki niebieskiej Keplera oraz inne znane fizyczne prawa i zasady, ale przede wszystkim bezpośrednio z nią związane jest odkryte przez Galileusza prawo swobodnego spadku ciał w polu grawitacyjnym. W przypadku, gdy za podstawę wszelkich zjawisk fizycznych przyjmuje się fundamentalną zasadę materii, to prawa i zasady w prosty i oczywisty sposób wynikają z fundamentalnej zasady materii. Ta zależność jest oczywista, ponieważ fundamentalna zasada materii powstała jako wynik syntetycznego ujęcia i umieszczenia w niej w taki sposób wielu zjawisk fizycznych.

Ale z fundamentalnej zasady materii, oprócz powszechnie znanych, wynikają także zupełnie nowe prawa dynamiki, które na pozór przeczą prawom dynamiki Newtona i innym prawom fizycznym. W rzeczywistości, jak się okazało po szczegółowym zbadaniu nowych związków i zależności, jakie powstały w wyniku odkrycia, nie przeczą one znanym prawom, lecz rozszerzają obszar działania praw dynamiki o nowe prawa fizyczne, w szczególności, o nowe prawa dynamiki. Te nowe prawa funkcjonują w świecie zjawisk fizycznych na równych prawach z prawami dynamiki Newtona. Zostaną one tu przedstawione w powiązaniu ze znanymi prawami fizycznymi. Przedstawione zostaną tu w pewnego rodzaju streszczeniu, czyli bez głębszego wnikania w szczegóły, które w takim streszczeniu nie są potrzebne. I zostaną one tu przedstawione w postaci swojego głównego reprezentanta - w postaci samoczynnego ruchu układów strukturalnych.

Wpierw krótkie wyjaśnienie o tym, że w odniesieniu do pojęcia "siła" zostanie tu zastosowana newtonowska zasada: "hipotez nie wymyślam", i nie będzie ono tutaj wykorzystywane. Fundamentalna zasada materii dotyczy relacji między składnikami w postaci wzajemnych przyspieszeń, bez wnikania w to, jaki jest mechanizm "sił", które te przyspieszenia powodują. Rzecz w tym, że na poziomie relacji między składnikami materii, np. atomami, cząstkami elementarnymi, siła tak naprawdę jest czymś, o czym sensownie można powiedzieć tylko to, że jest przyczyną przyspieszenia. Natomiast każdy szczegółowy opis mechanizmu działania siły jest zmyśleniem, w którym dla istnienia i działania siły przedstawia się tylko jedno logiczne uzasadnienie. A mianowicie, istnienie siły uzasadnia się tym, że jeśli są widoczne skutki, np. w postaci przyspieszenia ciała, to musi istnieć siła, która jest ich przyczyną.

Fundamentalna zasada materii wymaga, aby do teoretycznego opisu wprowadzić hipotetyczny fundamentalny składnik materii. Ten składnik jest konieczny ze względów logicznych. Bo rozumując logicznie, jeżeli istnieje pewna rzecz, to można twierdzić, że albo musi ona mieć jakieś składniki, albo sama musi być składnikiem bardziej złożonej rzeczy. Zatem materia składa się z atomów, atomy składają się z neutronów, protonów i elektronów. Te składniki mogą składać się z hipotetycznych fundamentalnych składników materii, które, strukturalnie łącząc się ze sobą w różnych konfiguracjach, dają w efekcie właśnie takie bardziej złożone struktury.

Fundamentalna zasada materii pod względem treściowym jest tożsama z odkrytym przez Galileusza prawem swobodnego spadku ciał w polu grawitacyjnym. Grawitacyjne prawo Galileusza mówi, że w polu grawitacyjnym (w wybranym, konkretnym miejscu tego pola) wszystkie ciała poruszają się (spadają) z jednakowym przyspieszeniem niezależnie od tego, jak wielką mają masę.

W fundamentalnej zasadzie materii znalazła się treść grawitacyjnej zasady Galileusza, ale została ona rozszerzona. Nie dotyczy ona już tylko oddziaływań dużych obiektów w postaci ciał niebieskich, ale obejmuje w ogóle wszelkie oddziaływania, bo dotyczy fundamentalnych składników materii, z których zbudowane są zarówno te duże obiekty niebieskie, jak i wszystkie inne rzeczy.

Fundamentalna zasada oddziaływań, jaka zachodzi między fundamentalnymi składnikami materii, polega na tym, że wybrany fundamentalny składnik przyspiesza w identyczny sposób każdy inny fundamentalny składnik, niezależnie od wartości parametrów własnych tego innego składnika. I sam ten wybrany fundamentalny składnik w podobny sposób i na podobnej zasadzie jest przyspieszany przez wszystkie inne fundamentalne składniki, jakie istnieją wokół niego. W megaskali, w świecie ciał niebieskich, oddziaływania odbywają się na duże odległości i są nazywane oddziaływaniami grawitacyjnymi. A są to w istocie wypadkowe oddziaływania między fundamentalnymi składnikami, które składają się na poszczególne ciała niebieskie i tworzą te ciała, w tej skali oddziałując ze sobą na mniejsze odległości.

Fundamentalna zasada oddziaływań w materii jest jedna, ale oddziaływania, jakie zachodzą między różnymi złożonymi strukturami, przejawiają się w różnorodny sposób. Inaczej oddziałują ze sobą atomy, gdy tworzą struktury kryształów, inaczej oddziałują ze sobą makrostruktury, które składają się np. na ciało Ziemi. Pomimo tych różnic do analizy zjawisk fizycznych można zastosować fundamentalną zasadę oddziaływań, przystosowując ją do skali, w jakiej występuje dane zjawisko. A więc, na przykład, stabilne położenie atomu w strukturze można rozpatrywać jako sumaryczne działanie przyspieszeń nadawanych mu przez wszystkie inne atomy, a w największym stopniu przyspieszeń nadawanych mu przez sąsiednie, najbliższe atomy.

Fundamentalna zasada materii jest w istocie zasadą, która określa istotę i formę składnika jako tej rzeczy, która oddziałuje na inne składniki. Albowiem na zasadzie logicznego wnioskowania można określić pole przestrzenne, które można utożsamiać ze składnikiem materii. To pole przestrzenne (albo inaczej, cząstka materialna) jest określone przez wartości przyspieszeń, jakie uzyskują w objętości (albo też przestrzeni) jego oddziaływania inne podobne pola przestrzenne.

To przestrzenne pole ma centralnie-symetryczny charakter, ponieważ - biorąc jego centralny punkt za punkt odniesienia - przyspieszenia określają go w jednakowy sposób w każdym kierunku. Czyli wraz ze zmianą odległości od centralnego punktu przyspieszenia zmieniają się, a zmiany te w każdym kierunku przebiegają w jednakowy sposób, czyli są opisywane przez tę samą matematyczną funkcję. Czyli fundamentalna zasada materii jest ściśle związana z matematyczną funkcją przyspieszenia.

Fundamentalna zasada materii, pomimo że jest ściśle związana z matematyczną funkcją przyspieszenia, nie określa struktury funkcji matematycznej, według jakiej przebiega, czy też powinno przebiegać, fundamentalne oddziaływanie. O strukturze tej funkcji decydują fakty doświadczalne w postaci wyników badań fizycznych. Rzecz w tym, że wiele zjawisk fizycznych może przebiegać w ten sam sposób, a także bez zmiany może pozostawać wiele praw fizycznych, pomimo że przyspieszenia składników będą zmieniały się według odmiennych funkcji matematycznych, niż można to stwierdzić w naturze. Z tego powodu do modelowania zjawisk i praw fizycznych można wykorzystać funkcje matematyczne, które opisują przyspieszenia składników materii tylko w przybliżeniu, a nie dokładnie. Dokładne funkcje można będzie poznać dopiero po szczegółowym badaniu tych przyspieszeń w naturze i dopiero wówczas można będzie opisać te funkcje jako prawdziwe. Ale już teraz można poznawać zależności w świecie zjawisk, stosując podobne funkcje matematyczne i modelując zjawiska.

Wyniki badań wskazują na to, że przyspieszanie fundamentalnych cząstek przebiega w przybliżeniu(!) w następujący sposób. Mianowicie, przy większych odległościach przyspieszenie jest odwrotnie proporcjonalne do kwadratu odległości między centralnymi punktami pola przyspieszanego i przyspieszającego oraz jest wprost proporcjonalne do parametru bezwładnościowego, który istnieje w funkcji pola przyspieszającego. (Parametr bezwładnościowy jest po prostu współczynnikiem proporcjonalności, który istnieje w funkcji przyspieszenia.) Opisaną powyżej funkcję przyspieszenia można nazwać funkcją przyspieszenia grawitacyjnego.

Przy mniejszych odległościach przebieg funkcji przyspieszającej jest zupełnie inny, niż przedstawiony powyżej. Ten przebieg można przedstawić na przykładzie sytuacji atomu, który, wraz z innymi atomami, znajduje się w pewnym układzie strukturalnym. Układ ten został stworzony i zachowuje stabilność dzięki wzajemnym oddziaływaniom i nadawanym przyspieszeniom. Sytuację można wyjaśnić i opisać w ten sposób, że każdy atom ma w swojej strukturze coś, co dla opisu i modelowania można nazwać powłoką potencjałową. Ta powłoka potencjałowa to po prostu obszar z otoczenia centralnego punktu (centralnego obszaru) atomu, który w odróżnieniu od obszaru dalej położonego od centralnego punktu, który jest opisany przez funkcję przyspieszenia grawitacyjnego, jest opisywany przez zupełnie inną funkcję matematyczną.

O ile w obszarze przyspieszenia grawitacyjnego wszędzie istnieją przyspieszenia o niezerowej wartości, to w powłoce potencjałowej, przy pewnej wartości odległości od atomu, istnieją zerowe wartości przyspieszenia. W pobliżu takiego miejsca, w punktach bardziej odległych od centrum atomu (niż punkt o zerowym przyspieszeniu) istnieje przyspieszenie ujemne, co oznacza, że przy tej odległości inne atomy są przyspieszane w kierunku "do centrum" danego atomu, natomiast w punktach bliższych od centrum atomu istnieje przyspieszenie dodatnie, co oznacza, że przy tej odległości inne atomy są przyspieszane w kierunku "od centrum" danego atomu. Atom, który jest przyspieszany w takim miejscu, znajduje się w stanie równowagi trwałej i zachowuje się w taki sposób, jakby wahał się wokół punktu z zerowym przyspieszeniem.

Istnienie i funkcjonowanie takich powłok potencjałowych wokół każdego atomu daje w wyniku efekt dynamicznej stabilności względnego położenia atomów w przestrzeni. Matematyczną funkcję przyspieszenia w obszarze powłoki potencjałowej można nazwać funkcją przyspieszenia powłokowego.

Matematyczna funkcja przyspieszenia atomu jest oczywiście pewną jednością. Tutaj dla celów opisowych została ona podzielona na dwie części - na część nazwaną funkcją przyspieszenia grawitacyjnego oraz na część nazwaną funkcją przyspieszenia powłokowego. Taki podział jest pomocny dla pokazania, że atomy inaczej oddziałują przy dużych odległościach od nich, a inaczej przy małych odległościach.

Wyniki badań struktur atomowych w postaci kryształów, znane uczonym fizykom od dziesięcioleci, wskazują na wielką różnorodność struktur krystalicznych oraz na istnienie w tych strukturach różnych odległości między atomami. Te różne odległości między atomami w różnych strukturach istnieją przy obecności w nich atomów tego samego pierwiastka, jako jednego ze składników pośród atomów innych pierwiastków. Takie położenia atomów względem siebie wskazują na to, że w atomach istnieje kilka powłok potencjałowych o różnych promieniach, które koncentrycznie otaczają atom.

Samo istnienie różnic w budowie atomów różnych pierwiastków chemicznych i obecność w nich różnej ilości powłok potencjałowych, z różnymi ich promieniami, świadczy o tym, że wchodzące w skład atomów elementy składowe także mają odmienne ilości i odmienne promienie powłok potencjałowych. A ten fakt wynika po prostu z tego, że powłoki potencjałowe atomów są w istocie powłokami potencjałowymi ich składników. Bo w atomach nie może nic istnieć, co nie miałoby związku z ich składnikami strukturalnymi i nie wynikałoby z własności składników.

Zgodnie z fundamentalną zasadą oddziaływania (między składnikami w materii) każda konkretna fundamentalna cząstka w jednakowy sposób przyspiesza wszystkie inne cząstki, gdy znajdują się one w tej samej odległości. Ale jedna fundamentalna cząstka może różnić się od innej fundamentalnej cząstki wielkością parametru bezwładnościowego (współczynnika proporcjonalności). Z tego też powodu inna fundamentalna cząstka, gdy ma inną wartość parametru bezwładnościowego, przy identycznej odległości będzie oddziaływać nadając postronnym cząstkom inne przyspieszenie.

Istniejący w funkcji przyspieszenia parametr bezwładnościowy, nazywany też współczynnikiem proporcjonalności, może być także nazywany parametrem masowym albo masą cząstki. Gdy cząstka ma dwukrotnie większą masę, wówczas przyspiesza inne cząstki wokół siebie nadając im dwukrotnie większe przyspieszenie.

Jeśli weźmie się pod uwagę dwie oddziałujące ze sobą cząstki, z których jedna ma dwukrotnie większą masę od drugiej, to bardziej masywna fundamentalna cząstka nadaje cząstce o mniejszej masie dwukrotnie większe przyspieszenie niż sama otrzymuje od niej. Stąd też dwukrotnie cięższa cząstka porusza się dwukrotnie wolniej niż cząstka lżejsza. Zatem występujące w takim przypadku oddziaływanie fundamentalnych cząstek i ich zachowanie względem siebie jest zgodne z prawami dynamiki Newtona.

Należy tutaj zwrócić uwagę na fakt, który warunkuje zachowanie cząstek zgodnie z prawami dynamiki Newtona, czyli warunkuje takie ich zachowanie, przy którym ich wypadkowy środek masy pozostaje nieruchomy. Ten fakt jest tutaj zakodowany niejako w podtekście. A mianowicie, jest on zakodowany w przyjętym milcząco założeniu, że funkcje przyspieszenia, które opisują obie fundamentalne cząstki, są identyczne, a jedyna różnica, jaka występuje, to wartość współczynnika proporcjonalności, czyli wartość parametru masowego.

Zachowanie fundamentalnych cząstek zgodnie z prawami dynamiki Newtona nie wynika więc literalnie z fundamentalnej zasady materii. Bo fundamentalna zasada materii nie mówi o funkcji, według jakiej zachodzi oddziaływanie i przyspieszanie, ale dotyczy zasady, że przyspieszenie, jakie nadaje konkretna fundamentalna cząstka innym fundamentalnym cząstkom, jest dla każdej z tych innych (czyli, przyspieszanych) cząstek jednakowe. Zatem zgodna może być z tą zasadą również taka sytuacja, że jakaś konkretna fundamentalna cząstka będzie określana przez funkcję przyspieszenia jednego rodzaju, a inna konkretna, wybrana fundamentalna cząstka będzie określana przez funkcję przyspieszenia innego rodzaju.

Oddziaływanie ze sobą i wzajemne przyspieszanie dwóch fundamentalnych cząstek, których funkcje przyspieszenia różnią się od siebie odmienną matematyczną strukturą, stawia w zupełnie nowym świetle charakter zjawisk fizycznych, które wiążą się z dynamiką ruchu ciał. Przede wszystkim współczesna fizyka mówi, że energia nie może wziąć się znikąd. Jest to słuszne o tyle, że energia, która w żaden sposób nie byłaby związana z materią jako jej nośnikiem, w żaden sposób bez takiego nośnika nie może zaistnieć. Patrząc na to z drugiej strony, istnienie np. dwóch ciał nie jest możliwe bez ich związku z energią. Bo istniejąc, oddziałują na siebie i wzajemnie się przyspieszają, ujawniając w ten sposób istnienie energii.

I takie ujawnianie energii jest niezależne od tego, według jakiej funkcji następuje wzajemne przyspieszanie dwóch ciał - czy oddziaływanie i przyspieszanie ciał odbywa się - w sytuacji A) - według identycznych funkcji przyspieszenia, czy też odbywa się - w sytuacji B) - według dwóch odmiennych funkcji przyspieszenia. Występuje tylko taka różnica, że w sytuacji A) oddziaływanie ze sobą dwóch ciał nie ma wpływu na ruch wypadkowego środka masy tych dwóch ciał, natomiast w sytuacji B) oddziaływanie ze sobą dwóch ciał wpływa na ruch wypadkowego środka masy dwóch ciał.

Sytuacje A) i B) należą do dwóch różnych dynamik, które, pomimo że są różne, nie są ze sobą sprzeczne. Rozpatrując i porównując ze sobą sytuacje A) i B) można dostrzec, że w świecie zjawisk fizycznych pojawiają się całkowicie nowe, dotychczas nie znane zjawiska. Te nowe zjawiska nie tylko że nie przeczą istnieniu zjawisk już znanych, a wprost przeciwnie, one ujawniają ich charakter i przez to je potwierdzają.

Znany dotychczas świat zjawisk jest opisywany w ramach praw dynamiki Newtona. W tym świecie samoczynny ruch postępowy układu cząstek bądź układu ciał nie jest możliwy - środek masy tego układu z założenia musi pozostawać nieruchomy. Natomiast w tym nowo odkrytym i tu przedstawianym świecie zjawisk fizycznych występuje wprost przeciwna sytuacja - środek masy układu cząstek bądź układu ciał z założenia musi się poruszać - jest to świat fizyczny, w którym rządzą prawa dynamiki samoczynnego ruchu.

Prawa dynamiki samoczynnego ruchu rodzą się dla nas niejako automatycznie w momencie, gdy jesteśmy w stanie stwierdzić, że w świecie fundamentalnych cząstek materii wzajemne przyspieszanie odbywa się według odmiennych funkcji matematycznych. Inaczej mówiąc, że przyspieszenie drugiej cząstki, spowodowane przez pierwszą cząstkę, oraz przyspieszenie pierwszej cząstki, spowodowane przez drugą cząstkę, jest opisywane przez dwie różnorodne funkcje matematyczne.

Jaki jest w istocie świat fizyczny, w którym żyjemy? Można powiedzieć, że jest dwojaki. Występują w nim zjawiska, które przebiegają zgodnie z prawami dynamiki Newtona, ale występują również zjawiska, które przebiegają zgodnie z prawami dynamiki samoczynnego ruchu. Na najgłębszym poziomie oddziaływań między składnikami materii, aż do świata atomów i cząsteczek chemicznych włącznie, rządzą prawa dynamiki samoczynnego ruchu. Na tym poziomie rozdrobnienia materii wszystkie oddziaływania nie odbywają się według tej samej funkcji, lecz według różnych funkcji. To znaczy, jedne cząstki oddziaływają i przyspieszają zgodnie z jedną matematyczną funkcją, a inne cząstki oddziaływają i przyspieszają zgodnie z inną matematyczną funkcją. O tym, że w tym mikroświecie oddziaływania i przyspieszenia odbywają się według różnych funkcji, świadczy odmiennosc budowy atomów różnych pierwiastków chemicznych. Odmienna budowa tych atomów przyczynia się do samoczynnego ruchu utworzonych z nich układów.

Oczywiście, w świecie cząstek, w którym cząstki są opisywane przez odmienne funkcje przyspieszające, w którym istnieją prawa fizyki związane z dynamiką samoczynnego ruchu, w tym świecie, na tym poziomie rozdrobnienia materii, także zdarzają się oddziaływania zgodne z prawami dynamiki Newtona. Ma to miejsce wtedy, gdy ze sobą oddziałują cząstki, których przyspieszenia są opisywane przez tę samą funkcję.

W materii istnieje ogromna ilość samoczynnie poruszających się układów i mają one w różnoraki sposób ukierunkowane przyspieszenia. Z tego powodu zbiór takich układów, który występuje już w postaci np. makroskopowych ciał stałych, w sumie zachowuje się zgodnie z prawami dynamiki Newtona i wypadkowy środek masy pozostaje nieruchomy. Bo rozmaicie ukierunkowane przyspieszenia są przyczyną oddziaływań i ruchów, które w makroskali dają zerowe przyspieszenie i zerowy ruch wypadkowy.

Paradoksalnie, o istnieniu zarówno samoczynnego ruchu układów atomów i cząsteczek chemicznych, jak i wypadkowego zerowania przyspieszeń i ruchów tych układów zgodnie z prawami dynamiki Newtona, świadczy to samo zjawisko fizyczne, a mianowicie, świadczą ruchy Browna. Pozornie chaotyczne ruchy pyłków roślin w pewnej objętości płynu są spowodowane samoczynnymi ruchami cząsteczek chemicznych, które nacierają z różnych stron na każdy pyłek. A być może, przyczynia się do tego także samoczynny ruch samego ziarenka pyłku, który odbywa się na podobnej zasadzie, jak samoczynny ruch dużych cząsteczek chemicznych. Jednak w sumie do wypadkowego zerowania przyspieszenia jeszcze nie dochodzi - ziarenka pyłku poruszają się, co świadczy o istnieniu niezerowego przyspieszenia wypadkowego. Ruchy te i przyspieszenia wszystkich cząsteczek chemicznych i pyłków roślinnych razem wziętych nie przyczyniają się jednak do ukierunkowanego ruchu płynu (np. wraz z naczyniem) jako całości. W tej skali wypadkowe przyspieszenie układu, czyli wypadkowe przyspieszenie wspólnego środka masy, jest równe zero.

Istnienie układów atomów zdolnych do samoczynnego ruchu otwiera całkowicie nowe perspektywy w rozwoju energetyki. Samoczynny ruch układów może być bowiem wykorzystany jako źródło czystej energii. Bo fakt istnienia w mikroświecie układów zdolnych do samoczynnego ruchu tworzy warunki wstępne i daje możliwości ukierunkowania ich ruchu tak, aby powstał wypadkowy ruch i przyspieszenie o niezerowej wartości. Jednym ze sposobów ukierunkowania ruchu mikrostruktur składowych tak, aby powstało przyspieszenie złożonej z nich makrostruktury, jest nadanie makrostrukturze polaryzacji elektrostatycznej. Przykładami, które ilustrują ten sposób, są doświadczalne loty lifterów oraz istnienie siły ciągu naładowanego kondensatora płaskiego.

Innym przykładem ilustracji samoczynnego ruchu układu materialnego są wyniki doświadczeń, jakie uzyskali badacze: Searl, Roszczin i Godin. Pierwszym był amerykański badacz, który przeprowadzał badania przy wykorzystaniu generatora własnego pomysłu. Był on odkrywcą efektu, który nosi obecnie jego imię. Dwaj rosyjscy badacze swoje doświadczenia prowadzili przy wykorzystaniu podobnej maszyny, którą nazwali konwertorem.

Obecnie szuka się sposobów ograniczenia emisji gazów cieplarnianych, które powstają głównie w wyniku spalania paliw. Emisja szkodliwych gazów spalinowych jest jednym z dwóch negatywnych aspektów

dzisiejszej światowej energetyki. Efekt cieplarniany już w chwili obecnej wpływa negatywnie na klimat, a w najbliższej przyszłości może zagrozić tak dalece idącymi zmianami klimatycznymi, że może doprowadzić do masowego wymierania gatunków zwierząt. Drugim negatywnym aspektem, który może się wiązać z kresem współczesnej cywilizacji, pochłaniającej ogromne ilości energii, jest ograniczoność pokładów paliw stałych, ciekłych i gazowych.

Wykorzystanie zjawisk, które są związane z dynamiką samoczynnego ruchu, do celów energetyki światowej jest idealnym wyjściem z sytuacji. Z pewnością jeszcze wiele lat przeminie, zanim generatory, konwertory czy przetworniki energii zastąpią paliwa kopalne, ale myśleć o tym i działać w tym kierunku trzeba już dzisiaj. Zastosowanie nowego sposobu pozyskiwania energii otwiera dostęp do nieograniczonego źródła ekologicznie czystej energii.

Bogdan Szenkaryk "Pinopa"

Legnica, 25.09.2007 r.

Dla uzupełnienia wiedzy czytajcie: <http://pinopa.narod.ru/Renowacja.pdf> .